

Oblučar, Branislav

Branislav Oblučar – ukázky poezie

Porta Balkanica. 2009, vol. 1, iss. 1-2, pp. 66-67

ISSN 1804-2449

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/135256>

Access Date: 26. 02. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

Branislav Oblučar – ukázky poezie

z chorvatštiny přeložili studenti kroatistiky FF MU

BRANISLAV OBLUČAR (nar. 1978 v Bjelovaru), básník, kritik a esejista. Rukopis jeho první samostatné sbírky poezie *Mačje pismo* (2006) byl oceněn prestižním chorvatským oceněním pro mladé básníky „Goran“. Básně mu vyšly v řadě chorvatských časopisů a byly přeloženy do slovinštiny, polštiny, maďarštiny, bulharštiny, angličtiny a češtiny. První básnickou sbírku (1997, *Anděli su pali na tjeme*) vydal spolu s Boškem Kuzmaničem. Působí na Ústavu komparativní literatury v Záhřebu, kde se zabývá současnou chorvatskou poezií a psychoanalytickou teorií.

Bezvýchodnost národa švestek

obalen kluzkými slupkami
švestek
špulcích své černé jazyky
žiju ve skleničce povidel
jejíž
dno je v
nedohledu

každé ráno nás cosi
přetíná ledovým
ostřím
nebo snad ďábel loví harpunou
v tom temném vilajetu

ulepený bordel:
naše duše jsou už
rozpatlané
olizují je
z prstů

a je slyšet:
mlask mlask

tak umírá národ švestek
rozmačkán tvrdým
patrem
ve vlastní šťávě svých svršků
hledá pevnou oporu
v peckách které nemá
měkne
a zaniká

říkali nám:
kdo vydrží do dna
toho duši možná
nakonec seškrábou ze skla
přímo
do nového života

avšak není úniku neboť
tušíme
kam to vede:
do pekla rakije
boha alkoholu

před pár dny zmizel
tlustoch
naš oblíbený domácí kocour

na místech kde
obvykle lenošil
se nyní šíří prázdnota

dáváme pozor ať nás nespolkne
když tamtudy procházíme
ujídá nám kroky a
podrážky bačkor

táta říká musel zůstat
zavřený
v něčí garáži nebo bedně

my s bratrem už ho zavíráme
každý do svého příběhu
jehož slova si vyměňujeme
jako kuličky

a potom se nám zdá
že jsme ho zahlédli
přestože víme

že nikdy nevíš
jak smrt běžná a obyčejná
přichází:

kocour byl
tlustý
a už tu ani trochu
není
(jen v oblinách slov)

Tlustoch

Už neplatí, volá mi bratr, ta báseň, kterou jsi napsal o kocourovi, o Tlustochovi, že umřel, protože se dnes odpoledne vrátil, živý a zdravý, tlustý jako vždycky, a ta rána, co se mu tak podivně otevřela na krku a mysleli jsme, že ho jako slona donutila, aby někam odešel a umřel, tak ta už skoro zmizela. Takže už neplatí ani mámino smutnění, ani tátova zamlklost, ani moje a bratrovo žvanění o smrti, životu před ní a po ní, protože kocour nám dokázal, že se život stará o svoje potřeby, i když jsme ho měli tak trochu za hlupáka, narozdíl od jeho matky, a zabezmocného jako dítě on byl dostatečně chytrý aby tam někde vyřídil, co musí a potom se, ze zvyku a lásky k těm, kteří už ho ve své naivní starosti pohřbili, vrátí domů.

